

danske forretningsdrivende eller private, for saa vidt den for Udnyttelsen i Danmark krævede Afgift overstiger 5 pCt. af den gængse Detailpris.“ En lignende Bestemmelse findes baade i den tyske, den engelske og den amerikanske Lov om Forfatterret og Kunstnerret, og der er sikkert god Grund til at vedtage den her foreslaaede Ændring. Hvis den ikke bliver vedtagen, ville nemlig private, som her i Danmark købe Grammofoner og Grammofonplader, være udsatte for en Udnyttelse, i dette Tilfælde fra et fransk Firma Side: „La société générale internationale“, som har afkøbt vore Musikforlag Eneretten til Overførelsen til mekaniske Instrumenter af alle deres Forlagsartikler, og dette franske Firma forlanger nu af de forretningsdrivende en Afgift af 35 Øre for en dobbelt Plade, som har beskyttede Værker paa begge Sider. Da en saadan Plade koster Kr. 2,50, vil det altsaa sige en Afgift paa 14 pCt. af Værdien, og en saadan Afgift synes dog at være urimelig. Derfor have vi ment, at man burde begrænse denne Afgift, saadan som man altsaa har gjort i de Lande, som jeg nævnede, og vi have ment, at en Afgift paa 5 pCt. af Detailprisen kunde være passende. Hvis ikke denne Maksimum-Afgift fastsættes, vil man faa det Særsyn, at dansk Arbejde bliver dyrere overført til mekaniske Instrumenter her i Danmark end i Tyskland, og det er dog ganske urimeligt. Jeg vil derfor indtrængende anbefale, at man stemmer for dette vor Ændringsforslag til § 1.

Det samme kan jeg derimod ikke gøre med Hensyn til de Ændringsforslag, som af Andreasen, Marott og Wilmann ere stilledes til § 1, og som nu bleve anbefalede af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Disse Ændringsforslag gaa ud paa, at man skal blive ved det bestaaende, saa at et Originalværk, der ikke senest 10 Aar efter dets Offentliggørelse er oversat, frit kan oversættes af enhver som helst. Det er efter min Mening en Uret imod Forfatteren, som har Ejendomsret til sit Værk, og det er ogsaa anerkendt af dette Ting ved Afstemningen i Fjor, idet §§ 4 og 5 i det foreliggende Lovforslag da netop fik den Form, som de nu have. Jeg gad vide, om de ærede Forslagsstillere have gjort sig fuldstændig klart, at Følgen af at vedtage deres Forslag vilde blive, at danske Forfattere vilde blive tvungne til at søge til norsk Forlag, idet de ved at udkomme i Norge vilde faa den Beskyttelse, vi ikke vilde yde dem her, og det vilde dog være ret trist, om vi skulde

se vore Forfattere udvandre til Norge, efter at vi i en lang Aarrække have set norske Forfattere søge til dansk Forlag. Jeg forstaar godt, hvad Grunden er til, at man har stillet Forslag om at blive ved det bestaaende. Det er den, at man finder, man paa dette Omraade er kommen for langt i Beskyttelse. Jeg har tidligere udtalt, at jeg er enig deri, og det er den højtærede Kultusminister ogsaa. Han har udtalt det samme og har givet os Løfte om, at der fra dansk Side skal blive arbejdet hen imod, at man kan faa den urimelig lange Tid, 50 Aar efter Døden, baade for Originalværker og Oversættelser, nedsat til 30 Aar. Men det er nødvendigt, at vi arbejde i god Forstaaelse navnlig med Norge. I Sverige er der afgjort Stemning for ikke at komme for højt op med Beskyttelsen, men det er, som sagt, nødvendigt, at vi søge at samarbejde med Norge, fordi vi ere saaledes stilledes, at vore Forfattere udmærket godt kunne udkomme paa norsk Forlag. Jeg vil anbefale, at man stemmer imod de af de tre ærede Medlemmer stilledes Ændringsforslag.

Johan Knudsen: Som jeg ofte i dette høje Ting har haft Lejlighed til at fremhæve, synes det Princip, der ligger til Grund for de af 3 ærede socialdemokratiske Medlemmer stilledes Ændringsforslag, mig forkasteligt. Den kun 10-aarige Beskyttelse mod Oversættelser er efter min Mening utilstrækkelig, ikke mindst af Hensyn til vore egne Forfattere. Dette anerkendes ogsaa af de fleste Stater, der ikke have villet nøjes med den 10-aarige Beskyttelse mod Oversættelse efter Pariser-Konventionen, men ere gaaede over til den 50-aarige efter Berliner-Konventionen. I Norge havde man indtil Juli 1910, tror jeg, den samme Bestemmelse, som vi have herhjemme, at et Værk maa oversættes inden Udløbet af 10 Aar efter dets Fremkomst for derefter at være beskyttet mod Oversættelse lige saavel som mod en Gengivelse paa Originalsproget, men i Norge er man altsaa gaaet bort fra denne Bestemmelse. Naar man nu i Norge har den lange Beskyttelse efter Berliner-Konventionen og her i Danmark kun har den korte Beskyttelse efter Pariser-Konventionen, er der Fare for — hvad ogsaa det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) gjorde opmærksom paa —, at danske Forfattere vilde se deres Fordel ved at gaa over paa norsk Forlag. Ogsaa af nationale Grunde maa jeg derfor i høj Grad beklage, om ikke den nye Forfatterlov og-